

kjendte denne Mindretallets Fremgangsmaade og de Slutninger, som det har villet udele. Det erede Mindretal har fundet det rigtigt at udryde forskellige Sætninger af den Sammenheng, hvori de forefandtes i Flertallets Betænkning fra ifjor og paaberaabt dem til Støtte for sine Betragtninger, og det har deraf udledet den Konklusion, at det i væsentlige Henseender ikke var uenigt med Flertallet, det vil vel med andre Ord sige, at Flertallet i Virkeligheden i væsentlige Punkter var enigt med Mindretallet. Dette maa jeg imidlertid protestere imod. Jeg kan ikke anerkjende, at der eksisterer nogenformhelt Overensstemmelse mellem Flertallet og Mindretallet, vi staa paa helt modsatte Standpunkter, og jeg kan navnlig ikke erkjende, at der i vor Motivering findes Noget, som i Virkeligheden kan være en Motivering for den Slutning, hvortil Mindretallet kommer, og som er vor diametral modsat. Hvis det skulde være Meningen, da kan jeg ikke sige Andet, end at saa maa Mindretallet i Virkeligheden have læst Udvalgets Betænkning fra ifjor paa samme Maade, som en vis Person læser Bibelen.

Formanden: Den erede Ordfører gik i sine Betragtninger om Sagens fremtidige Skjæbne ud fra en Forudsætning, der ikke er rigtig, nemlig, at det er Regjeringen, der fremlægger for Rigsdagen til Beslutning Statsrevisionens Betænkning med Hensyn til Statsregnskabet. Det er fra Statsrevisionen, at Betænkningen kommer til Rigsdagen, uden at den passerer Regjeringen. Jeg tror nok ogsaa, at der ved den erede Ordførers øvrige Udtalelse om Sagens fremtidige Skjæbne var Et og Andet, der, naar man ser Forholdet fra et konstitutionelt Standpunkt, vilde være at bemærke, men jeg skal saameget mindre komme ind derpaa i dette Øieblik, som det jo ikke nu ligger for og først i sin Tid paa det rette Tidspunkt vil kunne finde sin Afgjærelse.

S. C. Hansen: Med Hensyn til det, som jeg finder Anledning til at anføre som yderligere Motivering for min Indstilling, tror jeg at kunne indskrænke mig til ganske lidt. Jeg tør sikkert antage det for givet, at det, der allerede er fremkommet her i Rigsdagen under denne Sags tidligere Behandling, vil være tilstrækkelig bekendt for Thingets erede Medlemmer. Det vil saaledes vides, at det Mindretalsforslag, som foreligger, i Realiteten er det samme Mindretalsforslag, som allerede to Gange har foreligget i det andet Thing. I forrige Samling var det samme Forslag stillet af den erede Folkethingsmand for Kjøbenhavns Amts 4de Valgfreds, og i denne Samling har det samme Forslag været stillet af den erede Folkethingsmand for Holbæk Amts 1ste Valgfreds. Da jeg ikke alene kan acceptere dette Forslag, men tillige i alt Væsentligt kan

tiltræde den Motivering, som i det andet Thing er givet af de to erede Folkethingsmænd, skal jeg ikke udsætte mig for at trætte det høie Thing med en Gjentagelse af Noget, som vil være fuldt kjendt, og jeg skal derfor indskrænke mig til at afgive denne Erklæring, idet jeg iøvrigt tillader mig at henvise til min i Betænkningen gjorte Motivering. Under Forudsætning af, at erede Medlemmer fra den anden Side ligeledes maatte finde, at deres Indstilling vil være tilstrækkelig motiveret ved, hvad der allerede foreligger, vil denne Forhandling altsaa meget hurtigt kunne bringes tilende. Imidlertid skal jeg dog endnu tillade mig et Par Bemærkninger, der vilde være fremfaldte ved Udtalelser her i Thinget. Naar den erede Ordfører omtalte det fornødne Grundlag, skal jeg i den Anledning tillade mig at henlede Opmærksomheden paa to meget korte Udtalelser, som findes i Tidenden for den grundlovgivende Rigsforsamling, og som jeg tror vilde give megen Oplysning i Retning af, hvilket Grundlag der maatte være det fornødne. Jeg tror at have den høitærede Formands Tilladelse til at oplæse disse to korte Udtalelser; de ere kun nogle faa Linier hver. Sp. 2375 udtalte den daværende Indenrigsminister: „det Ministerium, som ikke kan faae de fornødne Statter bevilgede af Repræsentationen, vil være nødt til at takke af, hvilket fremdeles vil være Tilfælde saalænge, indtil der kommer et Ministerium, som nyder denne Tillid af Repræsentationen.“ Et Par Spalter længere frem — Sp. 2383 — udtalte den høitærede Ordfører for det Udvalg, der var nedsat for at behandle Grundlovsudkastet — hvilken Udtalelse vistnok fremfaldtes ved Indenrigsministerens Udtalelse — sig saaledes: „Udvalget har paa den anden Side troet at burde særlig foreskrive, at en Opkrævning af Skatter i Henshold til den bestaaende Statslovgivning ikke skulde være tilladt uden udtrykkelig Botering af Rigsdagen.“ Saavidt mig kjendt var Ordføreren for dette Udvalg den nuværende høitærede 1ste Landsthingsmand for 1ste Kreds (Krieger). Jeg tør maaske give efter for en Tilskyndelse, jeg som dansk Bonde har til at bringe den høitærede Landsthingsmand en dybsølt Tak for denne hans Gjerning. Det er min Overbevisning, at det for en meget væsentlig Del styldes den Maade, paa hvilken denne Gjerning blev røgtet, at den danske Bonde nu sidder som Herre paa sit Eget. Det er tillige min Overbevisning, at den danske Bonde stedse vil være en trofast Bogter saavel over sit Eget som over Andres Cie. Jeg er overbevist om, at jeg tillige tør bringe den høitærede Landsthingsmand en Forsikring om, at Mindet om denne hans Fortidsgjerning stedse vil blive bevaeret med Taknemmelighed af den danske Bondestand.

Under første Behandling af Statsrevisionens Betænkning over Statsregnskabet for Finantsaaret